את לא דריש יכדתניא שמעון העמסוני
היאת לא דריש יכדתניא

ואמרי לה נחמיה העמסוני היה דורש כל

אתין שבתורה כיון שהגיע ילאת ה' אלהיך

תירא פירש אמרו לו תלמידיו רבי כל אתין

שדרשת מה תהא עליהם אמר להם כשם

שקבלתי שכר על הדרישה כך קבלתים על

הפרישה עד שבא רבי עקיבא ולימד את

ה' אלהיך תירא לרבות תלמידי חכמים:

בעגלה ערופה: מנלן אמרי דבי יירבי ינאי

כפרה כתיב בה כקדשים: ציפורי מצורע:

מנלן ∞דתנא דבי רבי ישמעאל נאמר מכשיר

ומכפר ימבפנים ונאמר מכשיר ומכפר ימבחוץ

מה מכשיר ומכפר האמור בפנים עשה בו

מכשיר כמכפר אף מכשיר ומכפר האמור

בחוץ עשה בו מכשיר כמכפר איתמר

שציפורי מצורע מאימתי אסורים רבי יוחגן סציפורי

אָמר ״משעת שחימה ור״ל אמר משעת

לקיחה ר' יוחנן אמר משעת שחימה שחימה

הוא דאסרה לה ר"ל אמר משעת לקיחה

מעגלה ערופה נפקא מה עגלה ערופה (6)

מחיים אף ציפורי מצורע מחיים ועגלה ערופה

גופה מאימתי א"ר ינאי גבול שמעתי בה

ושכחתי ונסבין חבריא לומר בירידתה לנחל

איתן היא אוסרתה אי מה עגלה ערופה

משעת לקיחה לא מיתסרא אף ציפורי מצורע

נמי משעת לקיחה לא מיתסרי הכי השתא התם אית ליה גבול אחרינא הכא מי אית

ליה גבול אחרינא איתיביה ר' יוחנן לריש

לקיש יכל צפור מהורה תאכלו ילרבות את

המשולחת וזה אשר לא תאכלו מהם לרבות

את השחומה ואי ס"ד מחיים אסורה לאחר

שחימה מיבעיא מהו דתימא מידי דהוה

אקדשים דמחיים אסירי ואתיא שחימה

ומכשרה להו קמ"ל איתיביה ישחמה

ונמצאת מריפה יקח זוג לשניה והראשונה

מותרת בהנאה ואי ס"ד מחיים אסורה

הראשונה אמאי מותרת בהנאה א"ל הכא

במאי עסקינן כגון שנמצאת מריפה בבני מעיה דלא חל עלה קדושה כלל איתיביה

שחמה שלא באזוב ושלא בעץ ארז ושלא י

בשני תולעת ר' יעקב אומר יהואיל והוקצה

למצותה אסורה רבי שמעון אומר הואיל

ונשחטה שלא כמצותה מותרת עד כאן לא

פליגי אלא מר סבר השחימה ששאינה ראויה

שמה שחימה ומר סבר שחימה שאינה ראויה

לא שמה שחימה דכולי עלמא מיהא מחיים

לא מיתסרא תנאי היא דתנא יודבי ר'

ישמעאל נאמר מכשיר ומכפר יימבפנים ונאמר

מכשיר ומכפר בחוץ מה מכשיר ומכפר

האמור בפנים עשה בו מכשיר כמכפר

מוקנה האמור בפנים עשה בו מכשיר כמכפר אף מכשיר ומכפר האמור בחוץ עשה בו מכשיר כמכפר גופא כל

צפור מהורה תאכלו ילרבות את המשולחת וזה אשר לא תאכלו

מהם לרבות את השחומה ואיפוך אנא אמר רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי

לא מצינו יבעלי חיים שאסורים מתקיף לה רב שמואל בר רב יצחק ולא הרי

II.

קםם א מיי׳ פי״א מהל׳ קע ב מיי׳ בוצח הל"ו: קעא ג מיי פי״א מהלי טומאת לרעת הל״ט: קעב דהו מיי שם הלכה ז:

תורה אור השלם 1. אֶת יִיְ אֱלֹהֶיךְּ תִּירָא וְאֹתוֹ תִעֲבֹד וּבִשְׁמוֹ תִּשְׁבַעֵ: דברים ויג בְּשְׁנוֹלְ דברים ויג 2. בָּל צָפּוֹר טְהֹרֶה תֹאבֵלוּ: דבריי

תום' ר"י הזקן ,, כפרה. כפר לעמך ישראל אסירי בהנאה. צפורי מצורע. מכשיר בחוץ הם שהרי חוץ לעיר נעשית מצותה המצורע לבא אל המחנה. מצורע. מכפר בפנים. כל הקרבנות. מכפר בחוץ. אחת מהצפרים שהיה משלח שמותרת דכל

מוסף רש"י

את לא דריש. לריבויה דסבר לה כשמעון העמסוני שפירש כל אתים שבתורה לרבות, כיון שהגיע לאת ה' אלהיך תירא, אמר מה ארבה לירא עמו, פירש מכולן וחזר בו מכל ריבויין שדרש, דמדהא לאו לרבויי אחא. כולהו נמי לאו לרבויי מתנו, פוסחים כב:). פירש מכל דרשות שדרש, דכל למין באין לרבות חה אין מה לרבות בו (בכורות ו:). לרבות תלמידי חכמים. שיהא מורא רבך כמורא כתיב בה כקדשים. כפר לעמך ישראל, מה קדשים אסורין בהנאה אף היא אסורה בהנאה (חולין יא. ורנוי"ז נו"ז רמ:). נאמר ונאמר מכשיר ומכפר מבחוץ. מכשיר בפנים, אשם מלורע וחטאות משם מ מחוסרי מחוסרי כפרה מחוסרי כפרה דזבין ויולדות שאינן באין אלא בפנים, כל חטאות ואשמות. מכשיר בחוץ, לפורי מלורע שהן לטהר, מכפר בחוץ, מות). ומנלה מכשיר כמכפר. מלורע כשאר ואשמות (בריתו אף מכשיר ומכפר האמור בחוץ עשה בו דאסורין בהנייה מחיים, כמכפר. כשעיר המשחלת ועגלה משעת שחיטה. ונאסרת מותרת דכתיב (ויקרא יד) ושלח את הלפור החיה וגו', ולא אמרה מורה שלח לתקלה משעת ושתיהו נאסרות עד שישלח (שם). מה עגלה ערופה. שנאמר בה קיחה, ולקחו זקני העיר ההיא עגלת וקף שפיר שמי ענכת בקר, אסורה מחיים, אף ולקח למטהר שתי נפרים סיות, אסורות

אם לא דריש. לריבויא: כי האי סנא. שפירש מלדורשן: היה בפרה בתיב בה בקדשים. דכתיב (הברים כא) כפר לעמך ישראל וקדשים אסורין בהנאה שהרי מועלין בהן חימה

כמו הדשים אבל לאחר עריפה מותרת כיון שנעשית מלותהא להכי אלטריך וערפו שם ואי מוערפו שם לחוד ה״א דוקא לאחר עריפה אסורה בהנאה אבל מחיים לא להכי אלטריך כפרהב אי נמי יש לומר דהא דקאמר הכא כפרה כתיב בה לא עיקר דרשא היא דהא אינטריך לדרשה אחריתי כדאמרינן בפ' קמא דחולין (דף יא.) דילמא טריפה היא וכי תימא מאי נפקא לן מינה כפרה כתיב בה כקדשים אלא עיקר דרשה דהכא

הוי מוערפו שסיי: משעת שחימה. פי ומשולחת נמי תיאסר משחיטת חבירתה עד השילוח ואין לפרש משעת שחיטה בשחוטה ובמשולחת ליכא איסור כלל דהא תנא לפורי מלורע דמשמע תרוייהוג: מי אית דיה גבוד אחרינא. דאין לומר הבאת ליפורים כמו הורדת עגלה ערופה דהא הורדת עגלה ערופה כתיב בפרשה (דברים כא) והורידו זקני העיר את העגלהד אבל הבאת ליפורים לא כתיבה אבל לקיחה כתיבה דכתיב (ויקרא יד) ולקח למטהרי: וזה אשר לא תאבלו לרבות השחומה. ול״ת להך תנל איסור הנאה מנא ליה אליבא דחוקיה דאמרש לא תאכלו לא משמע איסור הנאה וי"ל דגמרי איסור משולחת משחוטה ז מה שחוטה אסורה אף משולחת אסורה ואיסור דמשולחת הנאה הוא דמחיים לא שייך אכילה ח: שחמה ונמצאת מריפה. פירש בקונטרס דקס"ד כשבדק

בסימנין נמלאת שנטרפה בשחיטה כגון שנקב הוושט דאי נטרפה מעיקרא כגון ניקב קרום (כ) או נחתכו רגליה לא שייך למיתני נמצאת והיינו דקאמר גמרא אמאי מותרת בהנאה כלומר איסור שבה היכן הלך ומשני שנמנאת טריפה בבני מעים ולא חל בשעת שחיטה שאלא מקודם שחיטה ולהכי מוקי לה בטרפות דבני מעיים דאי הוה מוקי לה בטרפות שבחוץ וקודם שחיטה לא הוה קרי ליה נמלאת אלא השוחט טריפה אבל בטרפות דבני מעיים נקרא שפיר נמנאת שהרי אינו נראה וקשה כי נמי נמצאת טריפה שנקבו הדקין י שמא הטרפות בא אחר הלקיחה וא"כ אמאי מותרת תאסר מספק לכנ"ל דמעיקרא ס"ד שוחט ונמלאת טריפה כגון שנקבו הדקין ופריך אמאי מותרת שמא אחר להיחה היה ומשני שנמלאת טריפה בבני מעיים כגון שניטל הכבד או טרפות אחרת שודאי היה משנולד: תנאי היא נאמר מכשיר כו' אף מכשיר האמור בחוץ עשה

בו מכשיר כמכפר. פי׳ נקונטרס מכשיר היינו ליפורי מלורע ומכפר עגלה ערופה חימה דהכא משמע דילפינן ליפורים דאסורים בהנאה

מוקצה מעגלה ערופה ובכריתות ש (דף כה.) משמע דילפיגן עגלה ערופה מליפורים ויש לומר דמעיקרא לריך למילף ליפורים מעגלה ערופה דמה עגלה ערופה אסורה לכל הפחות משעת עריפה אף ניפור דמשולחת אסורה' לכל הפחות איסור דשייך בה והיינו על כרחך מחיים קודם שנשתלחה ב וכיון דאשכחן איסור מחיים במשולחת אם כן שפיר יליף התם עגלה ערופה דנאסרת מחיים מציפור המשולחת ואחר כך ילפינן ציפור השחוטה דנאסרה אף מחיים דהיינו משעת לקיחה מעגלה ערופה:

דורש כל אתין שבתורה. לריבויא: פירש. שירא לרבות שום דבר להשווחו למורא המקום: **כפרה כחיב בה.** כפר לעמך ישראל דבכריתות (דף ו.) מפיק ליה מוערפו שם⁰ שם תהא קבורתה וי"ל (דברים כא): **כקדשים.** וקדשים אסורין בהנאה שהרי מועלין בהן דתרוייהו לריכי דאי משום כפרה ה"א דוקא מחיים אסורה בהנאה (דברים כא):

(ש) ולא פרכינן אי מה קדש כו'ם דאין משיבין על ההיקש): לפורי מצורע. מכשירי בחוץ הן שהרי חוץ לעיר נעשית מלותן ולהכשיר את המלורע לבח במחנה: מכשיר בפנים. חשם מצורע: מכפר בפנים. כל הקרבנות: מכפר בחוץ. עגלה ערופה: מה בפנים עשה מלשיר למלפר. לא חלק בין אשם מלורע לשאר אשמות: משעת שחיטה. נחקרת השחוטה והמשולחת מותרת כדלקמן: משעת לקיחה. נאסרות שתיהן עד שישלח המשולחת וניתרת בשילוחה: מעגלה ערופה. מה התם מיתסרא מחיים כקדשים אף כאן מחיים: ה"ג ועגלה ערופה מאימתי אמר רבי ינאי כו'. מאימתי נאסרת הואיל ואין דמיה י קדושין לא קדושת מובח ולא קדושת בדק הבית אלא היא עלמה לעריפה: גבול שמעתי בה ושכחתי. מחימת נאסרת: ירידתה לנחל איתן. היא הגורמת לה שם עריפה ואוסרתה: הכא מי אים לה גבול אחרינא. וכיון דילפינן לה איסור מחיים ע"כ קיחה היא דגרמה: כל רבויא הוא: אשר. רבויא הוא: לאחר שחיטה מיבעית. ולמה לי קרא למיסרה בשלמה להיתרה דמשולחת הילטריך קרא אלא איסורא דשחוטה למה לי: ואתיא שחיעה ומכשרה לה. עם שאר עבודות והא נמי תתכשר לאחר גמר מצותה: טריפה. פסולה לטהרת מלורע דכתיב חיותם (ויקרא יד): ונמלחת טריפה. קס"ד כשבדק בסימנים נמנאת שנטרפה בשחיטתה דאי נטרפה מעיקרא כגון ניקב קרום של מוחם או שנחתכו רגליהה לא שייך למיתני ס ונמלאת: יקה זוג לשניה. אין לריך להביא שתים אחרות: והראשונה מוחרם בהנאה. דקס"ד שחיטה היא דאסרה לה והא לאו שחיטה היא: אמאי מותרת בהנאה. דילמא בשעת קיחה ראויה היתה והיכן הותר איסורה: שנמלאת טריפה בבני מעים. דבשעת קיחה לא הויא חזיא ולא חל עלה איסור: ר' יעקב סבר שחיטה שאינה ראויה. למצותה שמה שחיטה לאוסרה: מחיים לה מיתפרה. דהי היתפרה במאי פקע איסורה: מנאי היא. הני תנאי סבירא להו כדקאמרת דלא מיתסרא ותנא דבי רבי ישמעאל דיליף מכשיר ממכפר סבירא ליה דמיתסרא מחיים כמכפר: ואיפוד אנא. וזה אשר לא תאכלו לרבות את המשולחת: לא מלינו בעלי חיים שחסורין. חיסור עולם:

 ל) [פסחים כב: וש"נ],
 כורות ו: ב"ק
 מל: פסחים כב: [חגיגה וֹבכת״י ע״בן, ג) נוסף: שכר, וכ"ה בב"ק ובפסחים], ד) ע"ו כט: חוליו יא. וזבחים ע: מגילה כא.], ה) חולין קמ. כריתות כה. ע"ש, ו) [בכת"י: בפנים], ו) [בכת"י: בחוץ], מ) חולין פב., ע) [ע' חולין שם], י) ג"ו שם ובחים ע: כריתות כה., ע"א ד"ה אמר רבי ינאין, ט ספרי פרשת ראה וחוליו קת.], מ) נגעים פי"ד מ"ה, נ) תוספתא דנגעים פ"ח ה"ח ט"ש. ם) ובכח"י: טיימי עים, טיין פכנויי. עקיבא], עי כתובות לד. ב"ק עא. חולין פ. פד., בכת"י נוסף: אבל],
 [חולין קת. כריחות
 כה.],ק) [בכ"י בפנים], ל) ע"ו נד:, ש) עיין בח"ש ורש"א, ש) [ב"ק סג ע"ב], וֹנדפו״ר: קדושי״, ויתכן לפריי. קדושיי, ויתכן
 לל"ל קדושים), ג') [ער מל"ל קדושים), ג') [ער מולין קת ע"ל), ג') [עס עו מג ע"ל), ד') [עס עו ע"ל], ס') [ער מוס' מל"ש דרש"י מור צון, ו) [דברים כא, דן, ז) ווע"ע ין [וכו ט פנון, אים פרה תוס' ע"ו כט: ד"ה כפרה ובחולין פב. ד"ה א"ר ינאין, א) [פסחים כא:], ט) ל"ל ולח. רש"ל, י) [חולין מב ע"ח], ל) [שס], () [וע"ע חוס' כריחות כה ע"ח ד"ה תנחי, ותום׳ חולין פב ע"ח ד"ה גמר],

הגהות הב"ח

(מ) גמ' משעת לקיחה קיחה קיחה מעגלה ערופה. נ"ב כ"ה ערופה. נ"ב כ"ה נס"א [ער מהרש"ל]: (ג) תום' ד"ה שחטה וכו׳ קרום של מוח או נחתכו וכו׳ שחיטה ולא :מקודם

מוסף תוספות

מצותו ומועלין בו ןיומא נט:]. תום' ע"ו כט: דומיא בסמוך. ריטנ״ל. ב. כתיב כקדשים דמיתסרי אך מחיים. תוס' ע"י כט: ג. ואין לומר ציפורי דעלמא דאם כן ליתני נמי ר. ויש בה מצות הורדה. מוס' הרח"ש. ה. ומי לא ו. היינו הפרשה כדאמרינן אין הקינין מתפרשין אלא בלקיחת בעלים או בעשית כהן. שם. ז. דכיוז דגלי לז קרא הוא דגם המשולחת שתאסר עד השילוח שונאסו עו השילווו שסברא הוא ששתיהן שוות עד גמר מצוותן. . תוס' כריתות כה. ח. הלכך בהנאה. תוס' שס. ט. גבי פלוגתא דעגלה ערופה אמר מחיים רבה אמר מיתה ודחיק י תנא כרב המנונא ומייתי לה מהכא דגמיר מכשיר ממכפר. תוס' הרא"ש. י. דשני ממכפר ציפורים גמר אפילו המשולחת. שם.

כדאמרינן בשמעתין. בס.

אים, אכל אלו אין כהן מעשה מלקיסה ועד שמיטה, וכיון דנאסרות מסיים על כרסך משעת לקיסה (שם). גבול שמעתי. מאימתי נאסרת (שם: חבחים ש: וכדיתות בה). ונסבין חבריא. ופטרין התלמידים מדעמם (ובחים ש: עבר לא תאכלו מהם. ימירא הוא, מהם מן הטהורין, דהא אטהורין דלעיל מיניה קאי, לרבות את השחוטה. אכל המשולחת מותרת דלא אמרה תורה שלמנה כדי שיכשלו כה אחריני, שיהו לדין ואוכלין אותה בשחוטה. אכל המשולחת מותרת דלא אמרה מורה שלמנה כדי שיכשלו כה אחריני, שיהו לדין ואוכלין אותה ביני אדם, אלא ודאי מותר (חודין קה).